

SAMVITTIGHED

-Vi festede til kl. 2 om natten, som vi plejede. Alkohol, alkohol, alkohol. Det var festens midtpunkt. Alle ville have alkohol. Min kæreste, pigerne, mig selv. Forskellige ting sker under sådanne fester. Ting, man ikke kan flygte fra.

“Det var ikke min skyld”... Sætningen hang i luften som en mystisk tåge. Jeg var vågnet op, mens mørket stadig var over mit lille værelse. Mørket var dog ikke det eneste, der optog mit værelse. Jeg havde en forfærdelig hovedpine - noget som nok skyldes sidste aften.

Blandt mørket og den pirrende hovedpine var jeg heller ikke alene på mit lille værelse. I min kontorstol ved siden af min seng sad en mindre skikkelse. Noget der lignede en lille dreng. Drengen sad og stirrede tomt på skabet for enden af min seng. Sagde intet, stirrede bare. Han havde stirret ind i mit skab i flere minutter, før han drejede hovedet stille mod min seng. Hans intense stirren havde nu fået et nyt mål - mig. Igen sad han og stirrede i flere minutter. Denne gang åbnede han dog munden og spurgte mig om

én ting. Hvad jeg havde lavet aftenen før. Skamfuldt, bange og pinligt berørt fortalte jeg ham om mine oplevelser. Både alt om alkoholen, pigerne og kæresten. Jeg havde virkelig dummet mig, og jeg kunne mærke skyldfølelsen i mit bryst. Men jeg var godt klar over, at jeg ikke kunne spole tiden tilbage.

Jeg var så træt og efter jeg havde forklaret drengen, hvad der skete dagen før, døsede jeg hen. Det føltes lidt som en bedøvelse. Som om, at jeg ikke selv behøvede at sove, men blev tvunget i søvn af noget.

Min søvn var forstyrret og alle scenarierne fra i går strømmede igennem mine drømme og mareridt. Til sidst kunne jeg ikke klare at se på det. Jeg vågnede igen. Der var stadig intet tegn på, at daggry var tættere på. Jeg kiggede rundt i værelset. Måske havde den dreng i min kontorstol bare været et mareridt, tænkte jeg, mens jeg kiggede på skabet forenden af min seng. Jeg drejede igen hovedet til venstre mod min kontorstol. Denne gang var det ikke en lille skikkelse. Det mindede mere om en voksen mand. Han stirrede på mig. Det var et blik fuld af skyld. Det føltes som om, manden i kontorstolen havde fjernet noget af min skyldfølelse. Jeg følte mig friere liggende her i min seng. Dog var hovedpinen blevet værre. Den pirrede mig, og jeg kunne ikke bære det. Jeg kiggede kort over til manden igen, før smerten var for hård. Han kiggede advarende på mig.

Svagt lys stod roligt gennem gardinerne. Jeg kunne fornemme dem ud af mine øjenlåg, men orkede ikke at stå op. Desuden føltes mit hoved nu som en bombe, der kunne eksplodere hvilket som helst sekund. Jeg følte dog ingen skyld. Den var helt væk. Var jeg fri?

Jeg åbnede mine øjne og ganske som jeg havde forventet, var der lys gennem gardinerne. Det havde været en syret nat. Mine følelser og tanker havde været yderst mærkværdige og skikkelserne i min kontorstol havde været uhyggelige. Skikkelserne! Jeg vendte for 3. gang, i løbet af min periode i min seng, mit hoved mod kontorstolen. Ingen lille dreng, ingen mand, denne gang var synet, der ramte mig, en gammel mand. Han så syg og rolig ud. Som om noget rev ham i stykker indefra. Ting, som han ikke kunne stoppe for. Ting, som han havde gjort, men ikke kunne gøre noget ved mere. Han var syg på skyldfølelse. Det kendte jeg om nogle.

Han kiggede på mig. Hvad skulle jeg sige? Jeg åbnede munden og fik fremtvunget ordene “hvem er du”? Han var døende, det var tydeligt på hans tomme reaktion. Han sagde, at han var mig. Han var min samvittighed. Det var ham, der var den lille dreng.

Det var ham, der var den middelaldrende mand. Det var ham, der sad overfor mig. Min samvittighed havde gennemlevet et helt liv af skyld, selvom jeg kun var 18 år. Jeg var klar over, hvad der skete. Måske havde jeg vidst hele tiden. Min samvittighed var døende og sad lige foran mig.

Min samvittighed var død. Han sad livløs i kontorstolen til venstre for mig. En del af mig var død. Hvem skulle jeg lægge skylden på? Jo, det var mig, der havde dummet mig. Det var mig, der var herre over mine handlinger. Eller det var jeg vel ikke? Det var jo alkoholen, der påvirkede mig. Det var alkoholen. "Det var ikke min skyld"... Sætningen hang i luften som en mystisk tåge.

Erik Hoyda Plesner, 9. klasse